

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 19 листопада 1981 року № 139 (3023). Ціна 2 коп.

Пленум ЦК КПРС

16 листопада 1981 року відбувся Пленум Центрального Комітету КПРС. Пленум заслухав і обговорив доповіді заступника Голови Ради Міністрів СРСР тов. М. К. Байбакова «Про Державний план економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки і про Державний план економічного і соціального розвитку СРСР на 1982 рік» і міністра фінансів СРСР тов. В. Ф. Гарбузова «Про Державний бюджет СРСР на 1982 рік».

На Пленумі з великою промовою виступив Генеральний секретар ЦК КПРС тов. Л. І. Брежнєв.

Пленум ЦК КПРС прийняв постанову, в якій схвалив в основному проекти Державного плану економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки, Державного плану економічного і соціального розвитку СРСР на 1982 рік і Державного бюджету СРСР на 1982 рік. Раді Міністрів СРСР доручено внести зазначені проекти на розгляд Верховної Ради СРСР.

Пленум цілком і повністю схвалив діяльність Політбюро ЦК КПРС по втіленню в життя виробленого XXVI з'їздом партії стратегічного курсу в галузі внутрішньої і зовнішньої політики, здійс-

ненню завдань комуністичного будівництва. У постанові Пленуму ЦК КПРС підкреслюється, що намічені партією великомасштабні завдання по розширенню економічного потенціалу країни, динамічному розвитку промислового і сільськогосподарського виробництва, паливно-енергетичного комплексу, розв'язанню продовольчої проблеми, дальшому піднесенню матеріального і культурного рівня життя радянських людей вимагають від кожної галузі, кожної союзної республіки, краю, області, міста і району, всіх трудових колективів примноження зусиль по більш повному ви-

користанню резервів і можливостей. Першорядного значення у зв'язку з цим повинні бути надані підвищенню організованості, діловитості, зміцненню державної і трудової дисципліни на кожній ділянці виробництва, в усіх сферах управління. Центральний Комітет КПРС висловив тверду впевненість, що комуністи, всі трудящі ще ширше розгорнуть соціалістичне змагання, ознаменують одинадцять п'ятирічку ударною працею, новими успіхами в боротьбі за виконання рішень XXVI з'їзду КПРС.

(ТАРС).

м. Олександрія

ЗА ІНІЦІАТИВОЮ — ДІЛО

Зі словами «ініціатива», «почин» у кожній людини, певне, одразу асоціюються досягнення нашої країни у першій п'ятирічці, відомі тепер усьому світові імена Стаханова, Ангеліної, Мазя... І справді, коли в міському комсомолі надходять повідомлення про народження ще однієї ініціативи в комсомольських організаціях міста, то часто думаєш: без тих перших починань не було б і сьогоднішніх.

Завжди з хвилюванням перегортаю архівні комсомольські матеріали, вчитуючись у виробничі зведення далеких років. Чимало послідовників Стаханова ударно трудилися у лавах нашої міської організації. Так, комсомольці 30-х Іван Майборода, Олександр Мірошніченко, Сергій Діаленко одними з перших відгукнулися на почини знатних донецьких гірників. Хлопці на будівництві шахти № 2—3 переважували денні норми у 2—3 рази, від них ішли усі цінні починання.

Вірні традиціям Ленінського комсомолу знаменні дати в житті країни відзначати трудовими досягненнями, починаючи ініціативами, комсомольці й молодь Олександрії вносять гідний вклад у зміцнення економічної могутності країни. Чимало важливих ініціатив народилось до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. В історію олександрійського комсомолу занесені імена робітника Бориса Кривонозя з електромеханічного заводу, бригадира екскаваторників з розрізу «Морозівський» Володимира Бакуна. Комсомольці електромеханічного заводу кілька років до ювілею працювали під девізом «Трудові дарунки ювілею — на кожному робочому місці». В кількох цехах заводу ще серед осені затрималися новітні ялинки.

З часу минулої конференції комсомольці міста виступали з багатьма цінними починаннями, підтримували ініціативи інших колективів республіки, країни. У ході реалізації починань відбувалось становлення не одного колективу. Як приклад можна навести комсомольсько-молодіжну зміну гірників очисного вибою імені 60-річчя ВЛКСМ шахти «Світлопільська», яку очолює гірничий майстер В. П. Шестопал. Зараз вони мають ім'я, а це три роки тому про них ніхто й не чув.

У багатьох колективах ініціатива часто стає нормою життя. Взяти хоча б комсомольську організацію універмагу «Ювілейний». Передсвятковим 30-річчям Перемоги над фашистськими загарбниками молоді продавці універмагу

закликали всіх працівників торгівлі міста взяти шефство над ветеранами Великої Вітчизняної війни, обслуговуючи їх удома. Уже минуло більше шести років з часу народження ініціативи, і нині вона в колективі «Ювілейного» стала закономірним явищем.

Наведу ще один приклад ініціативи в комсомольських організаціях міста, то часто думаєш: без тих перших починань не було б і сьогоднішніх. Завжди з хвилюванням перегортаю архівні комсомольські матеріали, вчитуючись у виробничі зведення далеких років. Чимало послідовників Стаханова ударно трудилися у лавах нашої міської організації. Так, комсомольці 30-х Іван Майборода, Олександр Мірошніченко, Сергій Діаленко одними з перших відгукнулися на почини знатних донецьких гірників. Хлопці на будівництві шахти № 2—3 переважували денні норми у 2—3 рази, від них ішли усі цінні починання.

Справжня ініціатива, намагання втілити її в життя виховують у людини активність, цілеспрямованість, риси гідного будівника комуністичного суспільства. Невдано, в переддень святкування 64-ї річниці Великого Жовтня рішенням міським партії і міськвиконкомом токаря електромеханічного заводу Олександра Фоменка занесено на міську Допіку Пошани. Я добре знаю цього недавнього комсомольського активіста, людину, яка постійно живе пошуком, постійно працює над удосконаленням своєї майстерності. Ще в роки дев'ятої п'ятирічки Олександр зобов'язався виконати її за чотири з половиною роки і свого слова дотримав. Тоді ж патероджений знаком ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць п'ятирічки». Він постійно брав участь у міських, обласних конкурсах професійної майстерності. А чотири роки тому став краєвим молодим токарем на Україні, виборовши першість на республіканському фестивалі молоді в Києві. Нині Олександр впливовий за комсомольського віку, але з ініціативного, мабуть, не виїде ніколи.

Сьогодні комсомольські ініціативи знайшли свої прописки в усіх трудових колективах міста. Без них важко уявити собі переможця, переможця. Бо ж саме ініціатива народжує рекорди, втілення її в життя виховує в молодих громадян комуністичне ставлення до праці, любов до своєї Батьківщини.

г. ШТЕТА,
перший секретар
Олександрійського
міського комсомолу.

ПЛАНИ ТВОРЕННЯ

Шоста сесія Верховної Ради СРСР десятого скликання

МОСКВА. (ТАРС). Окрилені величними планами комуністичного творення вступили радянські люди в нову п'ятирічку. Програмою дальшої боротьби за підвищення ефективності народного господарства стали рішення Пленуму ЦК КПРС, який відбувся 16 листопада. Пленум підкреслив, що партійним, радянським, профспілковим і комсомольським органам, міністерствам і відомствам, керуючись положеннями і висновками, викладеними в промові товариша Л. І. Брежнєва на Пленумі, необхідно зосередити увагу на успішному завершенні завдань поточного року, виконанні і перевиконанні плану 1982 року і п'ятирічки в цілому. З цією метою спрямовувати всі зусилля на реалізацію найважливішої настанови партії — підвищення ефективності народного господарства, його інтенсифікацію. Максимально використати наявні можливості для прискорення науково-технічного прогресу, зростання продуктивності праці в усіх ланках народного господарства, збільшення випуску і підвищення якості продукції.

З усвідомленням складності й відповідальності завдань, що стоять перед країною, зібрались депутати у Великому Кремлівському палаці на шосту сесію Верховної Ради СРСР.

17 листопада об 11 годині ранку відкрилося спільне засідання Ради Союзу і Ради Національностей.

Бурхливими, тривалими оплесками депутати й гості зустріли товаришів Л. І. Брежнєва, Ю. В. Андропова, М. С. Горбачова, А. А. Громика, А. П. Кириленка, Д. А. Кунаєва, А. Я. Пельше, Г. В. Романова, М. А. Суслова, М. О. Тихонова, Д. Ф. Устинова, К. У. Черненко, В. В. Шербицького, Г. А. Алієва, П. Н. Демічева, Т. Я. Киселова, В. В. Кузнєцова, Б. М. Пономарьова, Ш. Р. Рашидова, М. С. Соломенцева, Е. А. Шеварднадзе, І. В. Капітонова, В. І. Долгих, М. В. Змиїніна, К. В. Русакова.

Було затверджено порядок ден-

ний сесії. До нього включено питання: про Державний план економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки; про Державний план економічного і соціального розвитку СРСР на 1982 рік і про хід виконання Державного плану економічного і соціального розвитку СРСР у 1981 році; про Державний бюджет СРСР на 1982 рік і про виконання Державного бюджету СРСР за 1980 рік; про затвердження Указів Президії Верховної Ради СРСР.

З доповіддю про Державний план економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки, Державний план на 1982 рік і про хід виконання Державного плану в 1981 році виступив заступник Голови Ради Міністрів СРСР, Голова Держплану СРСР депутат М. К. Байбаков.

Доповідач спинився на основних завданнях економічного і соціального розвитку СРСР у 1981—1985 роках.

Одинадцять п'ятирічка є новим важливим етапом будівництва матеріально-технічної бази комунізму, вдосконалення соціалістичних суспільних відносин, формування нової людини, підкреслив він. XXVI з'їзд КПРС визначив головне завдання нового п'ятирічного плану, яке полягає в забезпеченні дальшого зростання добробуту радянських людей на основі сталого, поступального розвитку народного господарства, прискорення науково-технічного прогресу та переведення економіки на інтенсивний шлях розвитку, більш раціонального використання виробничого потенціалу країни, всемірної економії всіх видів ресурсів та поліпшення якості роботи.

Найважливішими особливостями поточної п'ятирічки є посилення соціальної орієнтації розвитку всього народного господарства, підвищення ролі інтенсивних факторів і ефективності суспільного виробництва у формуванні сталих темпів зростання і вдосконалення структури економіки, випереджа-

юче збільшення кінцевих результатів порівняно із затратами на їх досягнення.

Загальноекономічні показники п'ятирічного плану відповідають завданням, встановленим XXVI з'їздом КПРС. Національний дохід, що використовується на споживання і нагромадження, зростає за п'ять років на 18 процентів, обсяг промислового виробництва — на 26 процентів, валова продукція сільськогосподарства (в середньорічному обчисленні) — на 13 процентів.

Передбачено дальший розвиток і формування потужних територіально-виробничих комплексів, особливо у новостворюваних районах Сибіру і Казахстану.

П'ятирічний план передбачає дальше вдосконалення пропорцій у розвитку єдиного народного господарського комплексу країни, дальше піднесення економіки і культури всіх союзних республік. У повному обсязі реалізуються поставлені з'їздом партії завдання по дальшому піднесенню добробуту народу. Про це свідчать передбачені в плані високі темпи зростання фонду споживання, заохунок якого задовольняються матеріальні й духовні потреби радянських людей.

Велике значення для задоволення потреб населення матиме здійснення продовольчої програми, розробленої з ініціативи товариша Л. І. Брежнєва, а також програми розвитку виробництва нових товарів народного споживання.

П'ятирічний і річний плани, сказав наприкінці доповідач, відносять твердий курс нашої партії на неухильний соціально-економічний прогрес радянського суспільства. Одинадцять п'ятирічка, яка виражає корінні інтереси і сподівання народів нашої країни, ознаменує завоювання нових рубежів у зміцненні економічної могутності і піднесення добробуту радянських людей.

Сесія продовжує роботу.

КВІТЕНЬ 1980 року. Комсомольсько-молодіжна бригада електромонтажниць-схемиць Олександрійського електромеханічного заводу приступила з ініціативою: «Зачислити до свого складу космонавта Л. І. Попова. Заробити ним кошти перерахувати до Фонду миру».

Того пам'ятного квітневого ранку перед початком першої зміни в цеху № 101 заводу відчувалося пошвавлення: всі були збуджені, усміхнені. Для сторонньої людини таке пошвавлення видалося б загадкою — будній день, схожий, як крапля води, на будь-який інший, і раптом — ззято. Для сторонньої людини, та тільки не для олександрійців, надто не для тих, хто працює в цеху № 101 електромеханічного заводу: кілька годин тому місто облетіла радісна звістка — у космосі вихованець олександрійської комсомолії Леонід Іванович Попов.

Ще не пробив час стазати до роботи, коли комсорт бригади електромонтажниць-схемиць Таня Красюк скликала першу зміну колективу й сказала:

— Наш Леонід Іванович у космосі. Думаю, що ми а першу чергу повинні зробити йому якийсь подарунок.

Посипався град пропозицій. Зійшлися на одній, яку висловила комсорт — зарахувати космонавта до складу свого колективу.

— Доведеться трудитися ще продуктивніше, — додала тоді Л. К. Терещенко — майстер дільниці, на якій працюють дівчата, — адже нас тепер у бригаді 29.

Бригаду й раніше знали як сумлінний, здатний на рекорди колектив: за підсумками 1979 року дівчата стали переможцями серед однорідних колективів Всесоюзного виробничого об'єднання «Союзелектроапарат». Ще раніше комсомолки дали слово виконати план десятої п'ятирічки до 110-ї річниці від дня народження В. І. Леніна і справились із цим завданням достроково — у березні.

О пів на дванадцят у цеху почався мітинг. Від імені колективу бригади перед заводчанами виступила комсорт. З того часу комсомолки приступили до втілення своєї ініціативи в життя.

— Протягом шести місяців — скільки Л. І. Попов був у космосі — дівчата працювали з вогником, — згадує майстер дільниці Л. К. Терещенко. — Неохідними деталями нас забезпечували безперебійно, план виконувався на 130—135 процентів.

Перезиконував денні норми і космонавт — електромонтажник-схемиць третього, вищого розряду, якого йому «одноостанно» «присвоїли» дівчата (після школи Леонід Попов працював на заводі за другим). За час польоту він заробив 997 карбованців, котрі перераховано до Фонду миру.

Ще коли я йшов знайомитися з бригадою, комсомольський секретар цеху Сергій Пилипенко сказав:

— На дільницю, де працюють дівчата, можна потрапити безпомилково — у них найкраще освітлення в цеху. А ще — квіти... І справді, комсомолки працюють наче в оранжереї.

— Шкода, що ви не були у нас навесні, — жалкує Лідія Кузьміна. — У нас тоді справжній рай.

Цю власну оранжерею дівчата робили самі. Замовили під вазами спеціальні стоячки, стилізовані під стовбури білокорих беріз, і протягом кількох днів нанесли стільки квітів, що на «берізках» їм зробилося тісно. Сьогодні вази оточують дільницю з усіх боків.

Коли влітку нинішнього

року цех відвідав Л. І. Попов, він замилювався буйним розмаїттям кольорів.

— Приймали його гостинно. Як члена бригади, — розповідає бригадир Віра Петрівна Поліщук. — Багатьох людей упізнав він у цеху. Нам дякував за телеграми, які надсилали йому в космос. І вже прощаючись, залишив у альбомі нашої бригади такі слова: «Сердечно дякую за вашу підтримку».

Я спостерігав за роботою дівчат — впевнені, виврені рухи, вправно виконують всі операції. Кожна з дівчат може за схемою зібрати будь-який трансформатор, котрі випускає дільниця — а їх близько 15 тисяч найменувань, — однак у бригаді переконані: потрібна спеціалізація, яка дає змогу і підвищити продуктивність праці, і значно перекрити денну норму виробітку.

Сьогодні бригада, яку очолює В. П. Поліщук, працює під девізом: «ХІХ з'їзду ВЛКСМ — 19 ударних декад». За підсумками третього кварталу вона вийшла переможцем соціалістичного змагання серед комсомольсько-молодіжних колективів заводу.

— Та не завжди ми маємо змогу працювати так, як хочемо, як уміємо, — говорить Лідія Кузьміна. — Зараз незадовільно постачають нам дріт, яким намотуємо катушки для електричних апаратів. Кваліфікація у дівчат висока, дисципліновані (найменше порушення дисципліни обговорюємо терміново, аби завтра цього не повторилось). Колектив дружний, важко навіть виділити кращих — кожна електромонтажниця заслуговує доброго слова: і Таня Красюк (її уже втретє обирають комсорт бригади), і профорг Любов Роздобудько, Людмила Півняк, Любов Касай, Людмила Перепелиця...

Комсомольсько-молодіжна бригада електромонтажниць-схемиць імені ХХVI з'їзду КПРС з цеху № 101 — авторитет на заводі для всіх комсомольців. Бути такими їх, певно, зобов'язує подвиг почесного члена бригади, даїчі Героя Радянського Союзу льотчика-космонавта Л. І. Попова. Портрет земляка в червоному куточку дільниці — це і щоденне нагадування про те, що слід трудитися так, як працювали зоряні образи під час найдовшого у світі космічного польоту.

ГРУДЕНЬ 1980 року. Члени комсомольсько-молодіжної бригади очисного вибою шахтоуправління імені В. І. Леніна Ворошиловградської області (керівник — лауреат премії Ленінського комсомолу В. Серьогін) запропонували провести в січні 1981 року місячник підвищення продуктивності праці, присвячений ХХVI з'їздові КПРС. І направили надпланове вугілля споживачам комсомольським ешелонам під усіх вугільних басейнів країни. Цю ініціативу підтримали й гірники Олександрії. Редакція газети «Молодий комунар» виставила приз «Кращому комсомольсько-молодіжному колективу шахтарів Кіровоградщини за підсумками місячника».

З перших днів змагання очолює комсомольсько-молодіжний колектив гірників очисного вибою імені 60-річчя ВЛКСМ шахти «Світлопільська», яка є однією з найбільших в об'єднанні «Олександріявугілля». Очолує КМК гірничий майстер В. П. Шестопал. Спочатку багато хто сумнівався

у бездатності молодих, але вони астановили своєрідний рекорд — видали на-гора за зміну 800 тонн вугілля, і сумніви розвіялися. Сьогодні це — найкращий КМК об'єднання.

За приз обласної газети «Молодий комунар» поведи боротьбу й інші КМК шахти. Ще до закликів шахтарів Донбасу молоді гірники Олександрії зобов'язалися до відкриття ХХVI з'їзду партії видобути понад план 8 тисяч тонн вугілля. Заклик В. Серьогіна змусив олександрійців переглянути свої зобов'язання. Ще 3,5 тисячі тонн палива понад план — таке було їхнє слово.

Комсомольсько-молодіжна бригада гірничих робітників очисного вибою шахти «Верболозівська», яку очолює В. І. Орловський, під час місячника намітили рубіж — видобути понад

бути понад завдання 800 тонн вугілля. Особливу увагу вирішили звернути на якість своєї роботи.

Бойовий настрій панує в колективі комсомольсько-молодіжної зміни імені 60-річчя ВЛКСМ гірничого майстра В. П. Шестопала з першої дільниці шахти «Світлопільська». До дрібниць продумано організацію праці: з позним навантаженням використовується техніка, забезпечено безперебійну подачу у вибір кріпильних матеріалів. Місячник ще триває, а зміна уже видобула 2045 тонн надпланового вугілля (зобов'язувалися видати на-гора 1000 тонн).

Зі значним випередженням графіка трудиться комсомольсько-молодіжна зміна прохідників гірничих виробок шахти «Світлопіль-

рез тиждень КМК гірничого майстра В. П. Шестопала домігся ще більшого — 742 тонн.

Місячник завершився. Переможцем його стала комсомольсько-молодіжна зміна гірничих робітників очисного вибою видобувної дільниці № 1 шахти «Світлопільська» (бригадир В. В. Нуренберг, групкомсорт Анатолій Щербина). За 28 робочих змін хлопці понад план видобули 3090 тонн вугілля. Це втричі більше, ніж зобов'язувалися.

На мітингу, що відбувся на шахті, переможцю вручено приз «Молодого комунара». Колектив нагороджений також Почесною грамотою редакції.

СІЧЕНЬ 1981 року. Комсомольсько-молодіжний колектив друкарів імені 60-річчя ВЛКСМ Олександрії-

ні спеціалісти. По-друге, такий колектив повинен бути застрілювачем усіх цінних починань, зразком продуктивної праці і виробничої дисципліни, взірцем для всіх комсомольців фабрики.

Ще надходило нове об'єднання на підприємстві і укладались договори про постачання високоякісного паперу з Німецької Демократичної Республіки, а комітет комсомолу вже активно взявся формувати майбутню передову бригаду. Кандидатур висувалось багато, слід було перегоріти з усіма, підібрати оптимальний склад. І коли через рік новостворений КМК дав слово виконати п'ятирічне завдання до 110-ї річниці від дня народження В. І. Леніна, у комітеті комсомолу стало ясно — колектив сформовано такий, як хотілося.

М. ОЛЕКСАНДРІЯ

ЗА ІНІЦІАТИВОЮ — ДІЛО

Сьогодні на обласній повірці комсомольська організація міста Олександрії

АНАТОЛІЙ ПІШУМІЛІН К О П РАЦЮЄ ЕЛЕКТРОСЛЮСАРІ М НА 5 ДІЛЬНИЦІ № 5 ШАХТИ «ВЕРБОЛОЗІВСЬКА» ВИРОБНИЧОГО ОБ'ЄДНАННЯ «ОЛЕКСАНДРІЯВУГІЛЛЯ». ІНІЦІАТИВНИЙ, ПОСТІЙНО НЕВДОВОЛЕНИЙ РЕЗУЛЬТАТАМИ СВОЇХ РОБОТ — ТАКІ РИСИ ХАРАКТЕРУ З У Ю Т Ь МОЛОДОГО ВИРОБНИЧНИК А. ВОНИ І ДОПОМАГАЮТЬ КОМСОМОЛЬЦЕ В І СЯГАТИ ВЕРШИН СВОЇХ ПРОФЕСІЙНИХ МАЙСТЕРН О С Т І: НЕДАВНО АНАТОЛІЙ ПЕРЕМІГ У КОНКУРСІ НА КРАЩОГО ЗА ПРОФЕСІЮ СЕРЕД МОЛОДИХ ВИРОБНИЧНИКІ В ШАХТИ.

Фото С. КОЗАЧЕНКА.

план тисячу тонн вугілля. Але вже через два тижні стало зрозуміло, що верболозіз значно перевиконують намічене — на-гора за цей час видали 944 надпланові тонни.

600 тонн вугілля понад норму за січень — таку мету поставили перед собою члени комсомольсько-молодіжної зміни гірничих робітників очисного вибою видобувної дільниці № 1 шахти «Світлопільська», де керівником гірничий майстер В. В. Нуренберг. Зміна йде за переконанням графіка — протягом першої половини січня світлопільці перевиконують план майже у півтора рази.

У змагання за приз газети «Молодий комунар» включився й комсомольсько-молодіжний колектив видобувників вуглерозрізу «Морозівський». Очолує бригаду досвідчений шахтар С. Л. Баранько. На заклик донбасівців гірники вуглерозрізу відгукнулись одностайним рішенням — видо-

бути понад завдання 800 тонн вугілля. Особливу увагу вирішили звернути на якість своєї роботи.

Усі, як один, підтримали молоді гірники Олександрії почин кіровоградців — провели 7 лютого обласний комсомольсько-молодіжний суботник, присвячений ХХVI з'їздові КПРС і ХХVI з'їздові Компартії України. Зокрема, комсомольсько-молодіжна зміна імені 60-річчя ВЛКСМ шахти «Світлопільська», яку очолює гірничий майстер В. П. Шестопал, в день найвищої продуктивності праці зобов'язалися видобути 100 тонн вугілля понад зобов'язання. Слова свого хлопця тзредотримали.

Все новими й новими рекордами у рамках Всесоюзного місячника звітують молоді гірники шахти «Світлопільська». 9 лютого шахтарі, очолювані В. В. Нуренбергом, перекрили денну норму більш як удвоє. А че-

ської фабрики діаграмних паперів (керівник — М. Ф. Підгорний) зобов'язався п'ятирічне завдання виконати за чотирьох років.

Нині можна з певністю сказати — ініціатива успішно втілюється в життя. Ще до святкування 64-ї річниці Великого Жовтня колектив рапортував про завершення першого кварталу 1982 року, виробничий календар випереджено на 199 днів.

Іх у колективі 14 — вісім друкарів і шість пакувальників. З часу створення КМК склад його майже не змінився. Недавно в цеху появилась ще одна друкарська машина, тому й КМК відповідно поповнився двома друкарями і пакувальницею.

Народження такого колективу п'ять років тому стало необхідністю, для цього склалися всі умови. По-перше, фабрика мала приступити до випуску нової продукції — діаграмної стрічки, що складається з такої роботи могли виконувати лише висококваліфікова-

Що ж дозволяє хлопцям і дівчатам добиватись таких високих результатів? Норма виробітку — 125—130 процентів — досягається насамперед за рахунок багатостатного обслуговування (одна зміна — чотири друкарі — обслуговують шість машин), роботи без наладчиків (від їхніх послуг хлопці відмовилися з перших днів роботи), прагнення випустити продукцію найвищої гатунку (вже майже рік усі члени колективу працюють з особистим клеймом, досі таких було троє).

— Ось цей крайній верстат — Івана Невідомого, але хлопець аж он де порятується, — показує на стрункого підтягнутого юнака секретар комітету комсомолу фабрики Олександр Брмаков. — У хлопців не існує поняття «моя робота», «мій верстат». Взаємовиручка — це перше, що характеризує їхню працю. Адже й оплата праці у них — бригадна.

— Буває й таке, що хтось із дівчат захворіє, тоді не встигаємо за день-два збиратися чимало неважкоавного паперу, — розповідає пакувальниця Тетяна Ткаченко. — Проте нам легше надолужити в такому випадку відставання, а от хлопцям відставати не можна, машини не чекають, вони мусять трудитися безперебійно.

Їхня продукція відправляється в усі кінці Радянського Союзу. Хлопці про це знають, тому й працюють так, аби чотири літери на упаковці — ОФДП (Олександрійська фабрика діаграмних паперів) — свідчили: продукція найвищої якості.

«Пізно ввечері Олександр Брмаков назвав мені кількість квадратних метрів діаграмної стрічки, яку виготовили за першу зміну Микола Кашкалда, Юрій Калганов, Іван Невідомий та Леонід Бець», і уточнив: це становить 130 процентів змінної норми.

Сьогодні колектив працює в рахунок квітня другого року одинадцяті п'ятирічки.

В. БОНДАР,
спецкор «Молодого комунара».

ЯК

Лісля нова
до політзаняття

ТОБІ ПРАЦЮЄТЬСЯ, ПРОПАГАНДИСТЕ- НОВАЧКУ?

На завод тракторних гідропрепаратів Віктор Іванов прийшов у серпні. У гарячу пору в прямому і переносному розумінні: в механоскладальному цеху № 2 тоді як ніколи гостро відчувалася нестача робочих рук, у комітеті комсомолу ламали голови над тим, кому доручити керівництво школами комсомольського політнавчання. Торік замість двох гуртків — не знайшли пропагандиста — працював лише один. Та й у ньому заняття відбувалися від випадку до випадку. Тепер керівником однієї школи став студент-вечірник, молодий комуніст — Анастасій Хвостов. А керівника другої все це було.

Віктора Іванова, молодого спеціаліста, випускника Ворошиловградського машинобудівного інституту, зустріли радо. Доручили очолити одну з найскладніших ліній у цеху — сьомнадцяту, де виготовлялися поршневі насоси. Дізнавшись, що Віктор навчався ще й на факультеті громадських професій на відділенні лекторів-пропагандистів, у комітеті комсомолу запропонували йому стати керівником школи політнавчання. Курс «Основи комуністичної моралі» видався молодому комуністові знайомим, і він погодився.

У круговерті буднів Віктор нечувся, як промайнуло два місяці. І лише мимохідь кинута секретарем цехової комсомольської організації Галиною Лавриченко

фраза: «Ну, пропагандисте, твоя школа вже вкомплектована!» нагадала йому про доручення.

— Хто ж мої слухачі? — зайшов після зміни до секретаря цехової.

— Тридцять їх у тебе буде, — повідомила Галина. — Майже всі новачки. Працюють на різних лініях. Не турбуйся, все буде гаразд, ось лише познайомись з ними.

Познайомитися до першого заняття не вдалося.

Віктор і зараз не пам'ятає прізвищ усіх, не про кожного слухача може сказати, де і як він працює. Хіба що про фрезерувальницю Світлану Журан, Наталку Погонєву, Світлану Суярову, токаря Миколу Кудря і свердлувальницю Катерину Марич з комсомольсько-молодіжної бригади імені XXVI з'їзду КПРС знає все. Щоразу бригадир В. Бадюк розпитує про них, сам розповідає. Він же й найбільше цікавиться заняттями, радить Віктору, як поводити розмову про дисципліну праці і якість роботи.

В основному ж пропагандист сам вирішує, як будувати заняття, покладаючись лише на власний досвід, набутий в інституті, на факультеті громадських професій.

Старанно готується Віктор до занять. Годинами просиджує в бібліотеці: конспекти, підбірає цікаві приклади. Але приходить по неділою, і... його слухачі не

поспішають на заняття. Секретар цехової Галина Лавриченко стоїть щоразу на дверях цеху й інюді сльозами завертає комсомольців у червоний куток.

16 листопада заняття взагалі не відбулося.

— Не прийдуть, сьогодні — засідання цехового, чергування в ДНД, — пояснює пропагандист.

— На завтра перенесеш заняття, — додає секретар цехової комсомольської організації Г. Лавриченко. (Про це — пі оголошення, ні повідомлення).

Наступного дня вона знову запрошувала, сердилася — збирала комсомольців на заняття. З записанням на 15 хвилин почали чергове заняття.

Пропагандист, як кажуть, викладався повністю. Прагнув зацікавити слухачів, викликати їх на розмову. Слухали його уважно. Однак ці запитання, ні доповідей. Розмови не вийшло. Лише кілька дівчат мали конспекти, робили записи...

— Четверте заняття проводжу — і все отак. Розповідаю сам, пояснюю сам. Не знаю, як розврушити слухачів...

Він побував би на заняттях у когось з досвідчених пропагандистів, але ж не напросився сам. І наочність чи технічні засоби можна було б використати. Та от чи є вони на заводі? Плати за заняття, він вважає, теж складений не найкраще, послідовності у викладі тем бракує.

— А головне, для розкриття теми не можу навести прикладів з життя колективу. Адже я людина в цеху нова, — визнає молодий пропагандист.

У комітеті комсомолу вперше чує, що пропагандист-новачок невдоволений. Він же, мовляв, до занять старанно готується, добре висвітлює теми (член комітету комсомолу Г. Лавриченко була присутня на першому занятті), відвідування непогані, що ж їй треба?

А треба багато: щоб від занять у школі комсомольського політнавчання була віддача.

Н. ЧЕРНЕНКО.

ЗАРУБІЖНИЙ КАЛЕЙДОСКОП

МИСЛИВЦІ ЗА ЗЕМЛЕЮ

У районах Західної Яви, котрі потрапили у зону Чиратського гідровула, спорудження якого почнуться в наступному році, власні ведуть боротьбу з мисливцями за землю. Вони снують її сотнями гектарів поблизу об'єктів майбутньої гідросистеми, яка стане найбільшою на острові.

Справа в тому, що для створення гідровула необхідно буде викупити у місцевих власників близько 6500 гектарів землі, на чому й збираються зіграти спекулянти. Хоча губернатор заборонив земельні контракти в цьому районі, але й до цього дня триває полювання за земельними ділянками, які оформлюються з допомогою фіктивних «дарчих». Нині навіть важко передбачити, наскільки дії перекупників підвищать вартість проекту, реалізація якого займає важливе місце в програмі уряду по збільшенню виробництва продуктів харчування в країні.

А. ЧЕРКІЗОВ.
(АПН).

Джакарта.

СПРАВА НЕ ТІЛЬКИ В КАПЕЛЮСІ

Капелюх-циліндр носить у Данії лише дипломати й самотруси. Запитання — навіщо дипломатів капелюх? — мабуть, не зовсім дипломатичне. Що ж стосується самотрусів, то на нього відповів норвежець Клаус Крістенсен: «Як назвиш? Усередині циліндра — єдине місце, куди не потрапляють пил і сажка, і тут можна носити документи й конспекти».

Клаус Крістенсен живе в норвезькому місті Сяргсборзі, але нині він учить у Данії на третьому курсі школи самотрусів, яка вважається найкращою в Скандинавії. Програма навчання передбачає чотири роки практичної роботи у ролі підмайстра, у тому числі щорічну двомісячну практичну підготовку, після чого учневі присвоєється кваліфікація помічника самотруса з правом носіння капелюх-циліндра. А для одержання звання самотруса-майстра треба ще й мінімум два роки.

Про важливість цієї професії нагадала нещодавно Спілка самотрусів Норвегії. Виявляється, регулярна чистка труб кваліфікованим майстром економить 18 процентів нафти при опаленні будинків, що в умовах енергетичної кризи набуває особливого значення.

В. ВАРЕНОВ,
власкор АПН.

Осло.

«ПРИГОТУЙ САМ»

Ця нова форма обслуговування сподобалася і привабила у новий ресторан соціального парку-готелю «Москва» багатьох любителів нулітарії. Тепер його гості, вибравши страву в меню, зможуть самі приготувати її. Офіціант принесе всі необхідні напівфабрикати і продукти, а відвідувач на спеціальному пристрої, яким забезпечений кожний столик, зможе сам приготувати вибрану страву на свій смак. (Софія-прес — АПН).

ЛЮБОВ

З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ

В африканському Національному парку «Кругер» парку нещодавно сталася незвичайна подія. Егер заповідника змуснений був застрелити левицю, яка кидалася на нього.

Прибувши на місце події головний егер Йоган ван Граан з трьома своїми собаками виявив неподалік лігво, а в ньому трьох безпомічних левиць кількадесятирічного віку. Одна з собак тер'єр Тессі тут не займалася малюнками, почавши вилізати їх. «Це була любов з першого погляду», — розповів ван Граан кореспондентам. — Дозволяється забрати левицю додому».

(АПН).

МІЖНАРОДНИЙ ФЕЙЛЕТОН

Заради миру треба озброюватись?

Нью-Йорк. Недільний полудень. Двоє приятелів сидять у барі і ведуть неквапливу розмову.

— Слухай, Томе, ти читав сьогодні газети?

— А ти переконаний, Бобе, що це треба робити сьогодні?

— Тоді ти не знаєш найголовнішої новини: Рональд Рейган «виграв першу велику зовнішньополі-

тичну битву» за час своєї президентської діяльності.

— Ага, він, очевидно, знайшов шляхи розв'язання проблем голоду в країнах, що розвиваються? Чи відмовився від закордонних військових баз?

— Ні, Томе, ти справді далекий від основних проблем сьогоднішнього дня. Президенту вдалося проштовхнути в сенаті продаж Саудівській Аравії п'яти АВАКСів.

— Це що ж таке, нові установки для видобутку нафти?

— Знову помиляєшся. АВАКСи — це спеціальні літаки з електронною апаратурою. Вони бачать і чувають усе, що відбувається на сотні миль навколо. Ось тут нишуть, що Рейганові довелося продемонструвати все своє мистецтво, щоб ця його угода пройшла. З одним сенатором Рейган пообідав і передав йому конфіденціальні відомості. З іншим зіграв партію в гольф у своїй замській резиденції. Інформація про це потрапила в газети, а ти можеш здогадатися, як це лестить людському самолюбству. Ну, а третьому президент прямо пообіцяв підтримку у складній справі. Ось так кілька колишніх противників угоди з саудійцями і стали її прибічниками.

— І що ж саудівці робитимуть з АВАКСами? Адже тепер ставиться під сумнів безпека нашого старого союзника — Ізраїлю.

— Це нещадно. Кажуть, що уряд найбільш-

ва. Щоб уберегти саудівців від спокуси, до них, у кабінеті АВАКСів, будуть підсаджені американські льотчики.

— А якщо спокуса потім торкнеться Ізраїля?

— Намічається, що й вони літатимуть разом з нашими хлопцями. Таким чином, в озброєнні саудівців та Ізраїлю настане повна рівновага.

— Послухай, Бобе, я здається, залунався остаточно. Виходить, що американські пілоти літатимуть на американських же літаках, але з різними емблемами і етежнимуть один за одним? А чи не простіше було б не продавати літаків ні саудійцям, ні Ізраїлю, щоб не спокушувати то одних, то інших?

— Ні, ти справді наївна людина, Томе! А звідки тоді виникли б всі ці половецькі мільярди доларів, які тепер нам заплащать за АВАКСи Саудівська Аравія? Адже це найдорожча партія зброї, продана коли-небудь Америкою іншій країні.

— Ну, що ж, тоді інша справа, Бобе. Ці грошки якоюсь мірою допоможуть нам справитися з інфляцією.

— Не знаю вже, чим вони допоможуть нам з тобою, Томе, а ось тим, хто виробляє зброю, ці мільярди напевно знадобляться, наприклад, для того, щоб збільшити випуск крилатих ракет.

О. КУРАНОВ.

(АПН).

ФОТОКАЛЕЙДОСКОП

Піза — древнє італійське місто, один з найбільш відомих культурних і історичних центрів області Тоскана, давно привертає до себе увагу вчених, археологів і цінителів мистецтва з усього світу. Саме тут, на одній з найгарніших старовинних площ Пізи — П'яцца дей Мірано (площа Чудес), розташована знаменита на весь світ падаюча вежа, якій понад 800 років. Італійські спеціалісти оголосили міжнародний конкурс на працю проєкт по врятуванню цього історичного пам'ятника, але поки що проблема запобігання її падіння, як і раніше, залишається нерозв'язаною. За останні три роки вона постійно відхилялася на 1,2—1,3 міліметра в рік.

На знімку: вежа і відомий пізанський Собор. Фото Н. ТЕТЕРІНА. Фотохроніка ТАРС.

Я приклад беру з комуніста

РОЗДУМИ МОЛОДОГО РОБІТНИКА
НАД «СПОГАДАМИ» Л. І. БРЕЖНЕВА

Уважно слідкую за публікаціями в пресі нових розділів «Спогадів» Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Леоніда Ілліча Брежнєва. Читаю їх, перечитую, розмірковую над кожним словом. Близьке й зрозуміле мені все те, про що говорить Л. І. Брежнєв, згадує свій трудовий шлях, оцінюючи прожиті ним, всією країною через призму сьогоднішнього.

Особливо схвилював мене розділ «Життя за заводським гудком». Якось підсвідомо я порівнював своє селище металургів, завод з селищем Кам'янським і Дніпровським заводом, де починав свою трудову біографію Леонід Ілліч. Мабуть, таке особисте порівняння яскравіше сотні музейних експонатів. Зміни розумію.

Селище моє з'явилося нещодавно. І назву має гарну, сучасну: Нове. Широка вулиця, світлі багатопверхові будинки. Живуть у них робітники чануноліварного заводу. Щоранку вони поспішають на роботу в цехи. Та хто сьогодні

в гурті може вирізнити людей, котрі мають справу з металом і вогнем? Всі однаково чисто вдягнені, завжди життєрадісні, привітні.

На роботу й з роботи людей возить автобус, у цехах створені всі умови для високопродуктивної праці.

Якось на мить я уявив себе в ливарному цеху, який запам'ятався з дитячих років Леоніду Іллічу: «Вагони розвантажувалися лопатами, вугілля закидали в топку теж лопатами, лопура конячка возила чорні злитки до нагрівальних печей».

Я працюю плавильником, як кажуть, стою біля алгаранки. Усе обладнання в цеху нове, сучасне, процес виплавлення повністю автоматизований. 150 тонн чавуну за зміну — це, знаю, здавалося неймовірним показником у ливарному цеху на дореволюційних металургійних заводах. Для нас, молодих металургів цеху це постійна норма. А з введенням у дію нової черги заводу цей показник, безперечно, зростає.

Отже, як пише Леонід Ілліч, нове покоління — на новій висоті.

Людина, котра пройшла нелегкий шлях трудового й ідейного зростання, шлях від робітника до керівника і державного діяча, комуніст, полум'яний борець за мир і водночас проста і мудра людина — такий я бачу керівника своєї рідної партії. На нього рівняюсь, з нього беру приклад.

Гордістю повніється серце, коли читаю слова Леоніда Ілліча Брежнєва: «Завдання немислимим раніше масштабів ми можемо доручати комсомолу, усім молодим людям Радянської Країни і бачимо, що їм притаманне благородне почуття особистої відповідальності за все, що відбувається на землі, що в буд-яке починання вони вносять свій романтичний порив, я б сказав, молоді орієнтації».

Висока оцінка досягнень молодих. Вона й надихає, і зобов'язує.

І. ГАЙКА,
плавильник чавуноліварного заводу.
м. Кіровоград.

СЬОГОДНІ —
ДЕНЬ РАКЕТНИХ ВІЙСЬК І АРТИЛЕРІЇ

ПОСТІЙНО ВДОСКОНАЛЮЮТЬ БОЙОВУ МАЙСТЕРНІСТЬ ВОІНІ ВІДМІННОЇ Н-СЬКОЇ РАКЕТНОЇ ЧАСТИНИ. МОЛОДІ РАКЕТНИКИ ПРОДОВЖУЮТЬ СЛАВНІ ТРАДИЦІЇ СТАРШОГО ПОКОЛІННЯ, ЗМІЦНЮЮТЬ І ПРИМНОЖУЮТЬ БОЙОВУ МОГУТНІСТЬ НАШОЇ БАТЬКІВЩИНИ.

НА ЗНІМКУ: ПІД ЧАС НАВЧАНЬ.

Фото В. ПЕСЛЯКА.
(Фотохроніка РАТАУ).

Незабаром йому виповниться двадцять п'ять років. Він, улюбленець студентської молоді, відомий далеко за межами області. Веселий і серйозний, уважний і вдумливий, він палить і людей старшого покоління.

Чверть віку тому у стінах Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна народився студентський драматичний гурток, силами якого ще в п'ятдесяті роках були поставлені п'єси «Платон Кречет» О. Корнійчука і «Чайка» А. Чехова. Режисером цих постановок був К. І. Параконьєв.

Час минав. Приходили нові актори-аматори, режисери. Змінювався і репертуар. Але незмінним залишався успіх, з яким проходили вистави.

Історія студентського народного театру ділиться на два періоди: період становлення і відродження.

Чому відродження? Тому що на початку сорокатих років відбулися істотні зміни в підході аматорів до своєї роботи. Студенти стали шукати свої шляхи у мистецтві, прагнути до свого трактування творів. Безперечно, це вимагало глибокого вивчення самоцілісними артистами драматичного матеріалу. З'явилася гостра необхідність підвищувати акторську майстерність. І студентський драматичний гурток перетворився на театр-студію, керівником якої стала викладач кафедри російської літератури Т. М. Леваченко. В цей час були поставлені «Ганя» О. Арбузова, «Солов'їна ніч» В. Єжова, «Каширська ставовина» Л. Аверічева. Місто на світанку» О. Арбузова. Ці вистави стали міцним фундаментом традиції, які й сьогодні живуть, примикаються у колективі.

Майже вісім років працює режисером студентського театру викладач інституту В. Денисенко. Йому близькі ті проблеми, які хвилюють сучасну молоді. З першою виставою, поставленою В. Денисенком за кіносценарієм С. Шварца «Кришталевий черевичок», до молодого режисера прийшов успіх. В день відкриття нинішнього театрального сезону ця вистава була показана глядачам 85-й раз. За цей час сценарій шість разів редагувався, чотири рази змінювалося художнє оформлення, кілька разів позитивно змінювався склад акторів.

„РЕЗОНАНС“

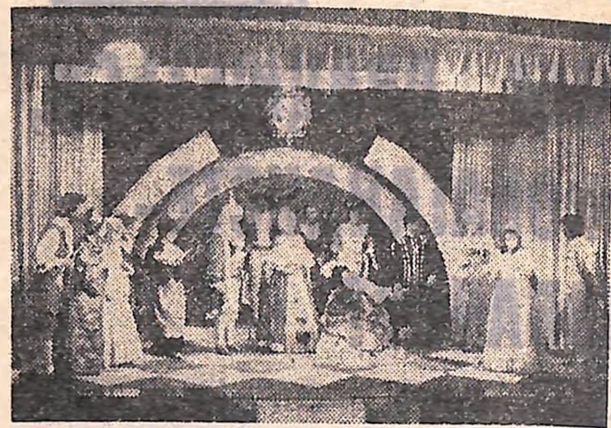
Сьогодні «Резонанс» — театр з чітко визначеним творчим обличчям. До свого репертуару аматори викладають кращі твори класичної і сучасної драматургії, такі як «Мораль пані Дульської» Г. Запольської, «Привіт, синиціно!» Я. Стельмаха, «Ніч після випуску» В. Тендрякова та інші.

На Кіровоградщині діє чимало самодіяльних театральних колективів, проте «Резонанс» відрізняється від багатьох з них тим, що вистави від початку до кінця готуються власними силами студентів. Відбувається своєрідне суміщення професій. Артисти не тільки вивчають техніку сценічної мови, а й вчать виготовляти декорації, шити костюми. Л. Галушка, Ю. Шаповал, Т. Майборода, М. Турбіна вдало поєднують акторську діяльність, технічну роботу і, звичайно ж, навчання.

Кожного року, закінчуючи інститут, прощаються із театром «Резонанс» його ветерани. А от І. Федотова та П. Ілам і тепер беруть участь у виставах.

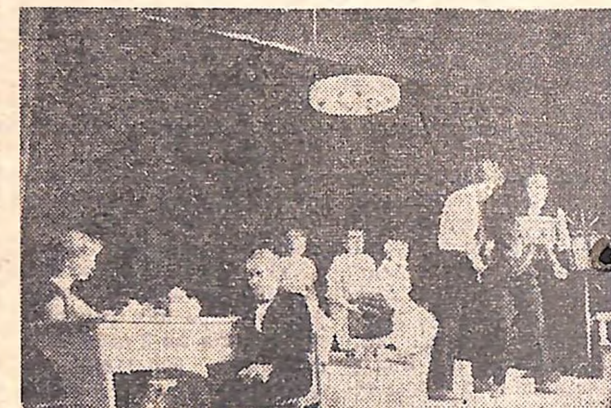
Що приваблює майбутніх педагогів у сценічній діяльності? Пошук. Відкриття. Знахідки. Можливість мовою сценічного образу донести до глядача своє розуміння порушених автором п'єси проблем. Певно, тому, що «Резонанс» завжди знаходить спільну розмову з аудиторією, — студентська, шкільна, робітнича молодь охоче приходить на зустріч із своїм улюбленим.

О. АНОХІНА.

ВИСТАВУ «КРИСТАЛЕВИЙ ЧЕРЕВИЧОК» ЗА П'ЄСОЮ С. ШВАРЦА У ПОСТАНОВЦІ СТУДЕНТСЬКОГО НАРОДНОГО ТЕАТРУ «РЕЗОНАНС» ЗАВЖДИ ТЕПЛО ЗУСТРІЧАЮТЬ ГЛЯДАЧІ. НА ЗНІМКУ: СЦЕНА ЗІ СПЕКТАКЛЮ «КРИСТАЛЕВИЙ ЧЕРЕВИЧОК». РЕЖИСЕР-ПОСТАНОВНИК В. ДЕНИСЕНКО.

ЦИМИ ДНЯМИ В СТУДЕНТСЬКОМУ КЛУБІ З УСПІХОМ ПРОЙШЛА ПРЕМ'ЄРА ВИСТАВИ «НІЧ ПІСЛЯ ВИПУСКУ» ЗА ТВОРОМ В. ТЕНДРЯКОВА.

ПЕРЕДІСТОРІЯ. Цьогорічний випуск Тернопільського медичного інституту Микола Годяк одержав направлення на інтернатуру при Кіровоградській обласній лікарні. Рік раніше цей же вуз закінчила його дружина Тетяна. Інтернатуру вона пройшла в Тернополі в зв'язку з тим, що чоловік ще навчався, а тепер мала їхати за ним. У червні Микола побував у Кіровограді, де в обласному відділі охорони здоров'я пообіцяли забезпечити його і дружину гуртожитком.

Довідка. Інтернатура — одна з форм стажування, спеціалізації, вдосконалення лікарів-випускників у великих клініках, лікарнях, що здійснюється протягом року.

Отож у серпні молоде подружжя з чотирьохрічним сином приїхало в Кіровоград.

Відомо, що запрограмовані неприємності сприймаються менш болісно, ніж несподівані. Прибулі з Тернополя, пам'ятаючи застереження керівників обласного відділу охорони здоров'я, нічого такого не передбачали. Тим холоднішим видався сніг, що завалився їм на голову з волі старшого юриста обласної лікарні Т. Т. Константинова:

— Що, жінка лікар? То хай влаштується, де хоче. Ми не надаємо кімнат, а тільки ліжкомісця. І лише інтернам. А всім іншим інструкція не дозволяє!

Ніч молоді перебули в готелі. А протягом усього наступного дня «знайомилися з містом» — блукали

чужими вулицями в пошуках квартири. Нарешті одна бабуся згодилася здати куток, заправивши чималеньку суму.

— Але хай тільки мама-ша живе, а малого щоб батько забрав!

Довелось Тетяні йти з дитиною в гуртожиток. Там їх уже чекали. І не тільки Микола, а й комендант В. Я. Руденко. У її вузках ще відлунював телефонний голос Т. Т. Константинова:

— Як тільки появляться, ні в якому разі не пускайте їх! Бо інструкція не дозволяє з сім'ями!

Як бачимо, Трохим Тимофійович ніби й не з власної забаганки віддає такий наказ: він посилався на документ і начебто ретельно дотримується його положень.

Шкода тільки, що офіційного документа, який регламентував би поселення в гуртожитку по вул. Василюк, 7, ми не знайшли ні в коменданта, ні в обласному відділі охорони здоров'я. Нема його і в товариша Константинова.

Можливо, він призначений для одиниць? І, як вказано в третьому розділі юридичного довідника «Радянський закон і громадянин», «... проживання сімейних у гуртожитку для одиниць є порушенням правил мешкання у такому гуртожитку»?

Щось не схоже, бо в приміщенні гамірно від дитячих голосів. Тоді можна було дозволити жити

лише родинам, де і чоловік і дружина — інтерни? Теж ні. У гуртожитку вже кілька років мешкає близько 20 сімей, члени яких давно закінчили інтернатуру. А інспектор обласного відділу О. Є. Тарасенко, який лише не-

надала житло неінтернам, котрі особливо його потребують?

І знову не зовсім так. Звісно, частина мешканців приїхала з інших міст і те, що їх позбавили «задоволення» тіснитися на пом'ятних квартирах, добре

і ще: в гуртожитку мешкають навіть родини, у яких тільки хтось один медик (наприклад, у сім'ї Свідерських лікар — лише глава сім'ї).

Як же при такому стані справ визначити статус гуртожитку? Завідувачий

розмістити новоприбулих практикантів...

Резонно. Але ж серед тих 20 сімей далеко не всі «не захотіли вибратися»?

— Так. Декого ввелили за усними розпорядженнями керівників обласного відділу. Необхідно було закріпити цінних спеціалістів...

І так далі. Хтось не вибрався, бо йому звідси близько до роботи; інший залишився в гуртожитку, бо його не влаштує запропонована квартира, чекатиме кращої... А в цей час дружина ходить у гості до чоловіка, а в гуртожитку для інтернів проживають слухачі курсів підвищення кваліфікації...

Є такий афоризм: якщо не можна змінити обставин, слід міняти своє ставлення до них — в рамках закону, безумовно. Інакше кажучи: якщо вже переможна більшість інтернів одружена, то доречно, мабуть, було б якось узаконити перебування в гуртожитку їхніх сімей. І затвердити чітке положення про даний гуртожиток, бо без нього, як бачимо, важко довести неправомірність проживання тут когось із мешканців.

Можливо, допомогла б розібратися в цій справі створена в гуртожитку з допомогою Ленінського райкому комсомольська організація, адже членів Спілки тут багато.

К. СЕРГІЙКО,
Н. ГРИГОР'ЄВА
м. Кіровоград

В. о. редактора
А. РОМАНЮК.

У ГОСТІ
ДО ЧОЛОВІКА

ЯК СПРАВИ,
МОЛОДИЙ
СПЕЦІАЛІСТ?

ЛАСКАВО ПРОСИМО,
АБО КУДИ Ж ВАС ДІТИ,
КОЛИ ВЖЕ ПРИЇХАЛИ

НАЙКРАЩИЙ СПОСІБ ПОЗНАЙОМИТИСЯ
З МІСТОМ — ШУКАТИ КВАРТИРУ

ЩО ДОЗВОЛЯЄ ІНСТРУКЦІЯ

УСНЕ РОЗПОРЯДЖЕННЯ
ТЕЖ ЧОГОСЬ ВАРТЕ

давню вибрався, не мав права на житло як інтерн.

Ще одне припущення. У тому ж третьому розділі згаданого довідника підкреслюється: «Типового положення про гуртожиток для сімейних немає. Їх розробляють на основі Типового положення про гуртожитки міністерства, відомства, підприємства стосовно до умов поселення і проживання в них».

Можливо, «стосовно до умов» — адміністрація обласної лікарні, яка орендує приміщення, в порядку винятку

Але чим пояснити, скажімо, проживання в гуртожитку лікаря третьої міської лікарні С. О. Хмури, Кіровоградця, мати якого має тут квартиру? А лікаря другої міської лікарні О. М. Процива, інгородського, поселили в гуртожитку лише після втручання республіканських інстанцій, хоча Олександр Михайлович має право на першочергове отримання не тільки ліжкомісця, а й квартири як молодий спеціаліст і батько трьох дітей.

сектором кадрів обласного відділу охорони здоров'я Л. Л. Миргородський висловився категорично:

— Сімейних не маємо права поселати.

І послався на пункт 12-й Положення про однорічну інтернатуру: «На період проходження інтернатури лікарі-інтерни забезпечуються житловою площею типу гуртожитку тим закладом, на базі якого здійснюється підготовка».

Але ж тут нічого не сказано про те, якого типу має бути гуртожиток — для одиниць чи для сімейних.

А ось що каже з цього приводу Т. Т. Константинов:

— Якщо ми дозволимо інтернам поселитися з сім'ями, то після закінчення підготовки вони не захочуть вибратися, і наступного року ніде буде

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

НАША АДРЕСА:

316030, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

На українському мові.

ВР 01474 Індекс 81107.

Обсяг 0,5 друку арк.

Зам. № 573.

Тираж 54000.

Газета виходить у п'ятницю, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.